

КАРЛОС ФУЕНТЕС
КАКВОТО ПОЖЕЛА СЪДБАТА

Превод от испански: Райна Стефанова, 1982

chitanka.info

На Габриел Гарсия Маркес

Алехандро винаги бе живял по хотелите. Още като пристигна в Коауила двайсет и две годишен, си помисли, че начинът да се съчетае работата и личния живот е да поддържа уединено и светло ателие и скромна, сенчеста хотелска стая: в първото щеше да приема приятелите, критиците и другите художници, а във втората — приятелките, без опасност от късо съединение. Много скоро откри, че едните често бяха съпрузи или годеници на другите. Алехандро не бе по-суетен от обикновените смъртни и понякога, застанал пред огледалото с какви ли не физиономии на подвижното си лице, за което много хора казваха, че приличало на младия Питър Лор, се питаше защо ли има такъв успех сред жените.

— Чудовищата дойдоха на мода — му каза със смях младият критик Рохас. — Обаянието на Карлов, Лугози и на твоето копие Лор е съвсем ретро. За тях си спомнят с носталгия, като за част от една епоха, когато злото трябваше да бъде изразявано с ужасни символи: вампири, мумии и дюселдорфски сатири. Днес у всеки младеж, враг на бръснарите, има повече вътрешна злоба от онази, която се опитваха да изразят хилядите маски на Лон Чейни. А пък и жените са доста склонни някой Дракула от средната класа да им изсмуче кръвта в полунощ. Така че най-ужасната заплаха на чудовището — да насили непоқвареността — се приема с весело одобрение.

Алехандро не се усмихна. Продължи да рисува, без да поглежда Рохас. Неточността на тезата бе само относно времето. Жената на Рохас, Либертад, никога не бе идвала в хотелската стая на Алехандро след седем часа следобед. Художникът нанесе една мазка с тъмна сиена и си спомни, че младата дама бе маниачка по кислорода (една остра пневмония бе единственият резултат от тази любов, продължила два месеца, през които непрекъснато ставаше течение). Алехандро въздъхна и се отдръпна от статива, обръщайки гръб на светлината, която в единайсет сутринта напомняше по-скоро за една литературна, отколкото за действителна прозрачност в непроницаемата индустриална покривка на Валие де Мехико. Там горе, в Оливер де лос

Падрес, утрото успяваше да откупи няколко ясни часа от спускащия се над града дим, от незакъсняващите облаци през месец март — отмъщение на сухото и осквернено езеро. И в очите на автопортрета откри комично хладния и напрегнат поглед на чудовището с глава като яйце, което, след като гледа „Ръцете на Орлак“, изпълни детството му със сладостни кошмари.

— Виж какво направих заради твоите приказки! — изкрещя художникът. Рохас протегна ръце с молба да не пипа нищо. Това бе искането на критика, който за пръв път успяваше да окаже непосредствено влияние върху една мазка и мимоходом си осигуряваше тема за критиката върху новия автопортрет на Алехандро Севиля — чудото, новатора, унищожителя на илюстративната и романтична стенопис, първия мексикански творец, който преоткриваше замразения варварски корен на туземната скулптура.

— Помниш ли първите си работи? — усмихна се Рохас. — Втори Сикейрос, си казахме всички. Винаги съм го казвал: Севиля видя Коатликуе и проумя, че самобитността на Мексико, ограниченият, но истински простор на нашия живот е в това, до което Западът не се е докоснал. Помниш ли тази статия?

Алехандро кимна едва-едва, затвори очи и докосна платното с пръсти. Мацна си малко пруско синьо върху показалеца и леко-леко го разтри върху клепачите на портрета — погледна го със собствените си очи и бавно му се усмихна със спомена за една или друга жена, тъмна като църковен камък, бледа като планински полъх; тези мексикански тела, по които се утаяват и лудуват селвите от цветове, и са като котки, въплътени в призрачна плът.

Потърка призрака в очите си:

— Добре, вече няма да те наричам Лола.

— Но не говори така. Не съм Лола. Помисли, че никога не съм имала самоличност. Никога не съм ти казвала „Алехандро“, нали? Ти си моята наслада, а аз — твоята. Наричай ме сила и аз ще те наричам сила.

— Окей, Сила.

Комичната жестокост започна да се стопява в истинската сянка на плътта:

— Няма ли да кажеш нещо, Лупе? Затова ми харесваш. Знаеш си мястото. Даваш ли си сметка, че никога не си казала нито дума, откак

се запознахме и те поканих в стаята, а ти безмълвно ме последва? Какви ли идиотщини би наговорила, Лупе, ако не бе достатъчно умна, за да мълчиш. Така, така, божествена обвивка, къс нервна кожа, как блестят очите ти, богиньо от мек камък, ш-шт, идеал мой, ти никога не ме разсейваш, никога не ме смущаваш...

Най-сетне далечният и усмихнат блясък на очите се сля с някаква стаена мъка, скривана от привидната жестокост:

— Помислих, че си съвсем невинна. Всички казват, че си глуповата.

— Разбира се, че съм невинна, Алехандро. Има ли нещо поразвратно от невинността?

— Ела. Дай да видя дали нещо може да разчупи тази черна маска. Къде научи толкова неща, Адела?

— Шпионирах мама. Тя повече от мен се забавляваше. Тогава всичко бе грях.

— Да живее педагогиката.

— Това е обратното на метода Монтесори, любов моя.

Без да забележи, се почеса по бузата.

— Винаги завършваш като Великия вожд Пиес Морадос — засмя се критикът и огледа художника, сякаш се опитваше да запомни миньорските ботуши, панталоните от черно памучно кадифе, тънката синя риза, главата с къси руси къдри, сънливите изпъкнали очи, късия орлов нос, пълните извити устни: язвително учуденото лице.

Сега живее в Оливар де лос Падрес, близо до едно стръмно гробище, в къща, построена с измамна простота. Зад варосаните стени на единствения етаж се крият множество мавърски фризове и интериори, където тъмното дърво и изобилието от старинни предмети на племето кечуа, фигурките от бряст и картоненият Юда прецеждат ярката светлина от бялата мазилка и ѝ придават шуплива точност.

Напусна хотела с демонстративността на 63-та година. Алехандро винаги е имал буйни припадъчни кризи след представянето на нова сбирка от картини, но сега от страх да не се е повторил, заради слуховете за намалелите му творчески способности и от усилието да превъзмогне и двете неща художникът заприлича на желе, скрито под огромен балтон с яка от овчи кожи. От галерията излезе разтреперан, без да промълви нито дума: тези бледи картини на същества, у които сблъсъкът между външния ред и вътрешното безредие служеше, за да

потвърди реда на мъката срещу безредието на действителността, казаха своето и Алехандро, близо до припадъка, се втурна да се затвори в хотелската стая, която заемаше на улица „Луис Мойя“.

Съблече се, разтри гърдите, краката и челото си със спирт и отметна чаршафите. Свита на кълбо, в леглото лежеше една облечена жена — дребничка, с двойно свидетелство, че бе аржентинка: националност и гъста коса. Алехандро каза, че изкрещял от мъка, жената каза, че се представила — Дулсе Кунео, изтъквайки като довод пътуването си с автомобил от Патагония, за да опознае своя герой и далеч от мисълта да изисква нещо от него, да му даде всичко. Видение на смъртна умора разтърси мисълта на художника; пред трескавите му очи преминаха образите на Сътворението, с главна буква и с метафизическа конкретност; на Вечното Начало, както обикновено нежелано, но този път и неприемливо. Зашеметен, той видя как малката аржентинка вдигна ръце към едното си бедро, като че възнамеряваше да подхване танцова стъпка, византийска атака или някакъв спортен номер, нейно собствено изобретение (и той си спомни стенописите от Крит, където жени с разголени гърди тържествено откриват бикоборските игри) и се възбуди дотолкова, че свали ципа на полата си и я остави да се смъкне на пода. На художника му прилоша от присъствието на дребничката жена с голи крака, сложни жартиери, закопчано догоре жакетче и лице, гримирано с множество дебели и тънки дъги; хвърли се върху леглото, скри лице между възглавниците и изстена:

— Върви си, моля те, върви си. Много зле се чувствам. Сега не мога — и в същото време се опитваше да определи мястото на едно вътрешно огледало, на което жените винаги бяха ако не продължение, то поне външно, видимо, обективно загатнато отражение на скритите бодли на Алехандър Севиля. Напразно потърси връзка между влюбения артист и дребната бърлива женска, така очевидно еманципирана, която го преследваше с ласки, скачаше на леглото и обясняваше, че след Виктория Окампо не е имало аржентинска интелектуалка, подчинена на старите феодални норми на испанския свят. — Приятелю, нека те учудя поне мъничко, а?

Алехандро изпусна хриплива въздишка и се остави в ръцете ѝ.

Когато се събуди, Дулсе, с увит около тялото ѝ чаршаф, вече бе поръчала оскъдна европейска закуска и топеше една кифла в чашата

кафе с мляко. Алехандро, облян в пот, не пожела да изслуша водопада от новини: Дулсе мислила, че ще бъде трудно да се вмъкне в спалнята; пиколото улеснил всичко; вече било ясно — жените влизали и излизали като у дома си; не била и мечтала, че всичко ще бъде толкова свършено. Той дори не помръдна, остави инициативата в нейни ръце; все едно че беше и вратар, и нападател; да правиш онова, което прави мъжът, и да чувстваш онова, което чувства жената; тя била феминистка и модерна жена, това била най-щастливата нощ в живота ѝ; атмосферата била цинична, непринудена и културна; припомняла ѝ любовните сцени от *A bout de souffle* — не са ли го давали в Мексико? Да, Буенос Айрес е по-европеизиран град.

Алехандро затвори очи и Дулсе му нагласи възглавниците под тила и под ръцете. Той безмълвно изчака оттеглянето на жената. От време на време отваряше лявото си око. Друг път — дясното. Аржентинката бе в банята. Трябва да се обличаше. Сигурно щеше да си отива. Излезе, увита в чаршафа, с червило в ръка. Усмихна се като малка, бълнуваща вещица; бе си направила дълги, навити бакенбарди, залепени със скоч за жълтеникавите бузи. Качи се на един стол и започна да драска по стените. Алехандро отвори очи и изкрещя: малката жена пишеше стихове в червено; любовни обяснения, единадесет стъпни буеносайрески стихове, в които „теб“ (Ал. Севиля) се римуваше със „свиреп“ (агонията на Дулсе) и „ела“ (ненужна подкана) с „кога“ (известно и съдбовно). Паднаха картини и огледала, поемата измина пътя си от стена до стена, а Алехандро сдъвка няколко аспирина, клатейки глава в знак на отрицание, не желаейки да възприеме ужасното учудване, целият в трескава пот, опитвайки се да си представи нова картина, серия от картини, започващи с обобщение на предишното му творчество, което едва снощи успя да направи. Теб, ела, кога, свиреп. Влезе Рохас и донесе изрезките от вестниците. Джуджето му рече: „Здравей, малкия“, и продължи да пише по стените, докато се изтощи и легна в леглото до Алехандро.

— Махнете я, махнете я — успя да прошепне художникът.

Дулсе си играеше с него под чаршафите. Рохас четеше критиките за изложбата: Алехандро издаде кратък писък, също като обезчестена катерица.

След три дни Дулсе Кунео бе депортирана по етапен ред и Алехандро, с тъмни кръгове под очите, онемял, заплати повредите,

напусна хотела и купи мястото на Оливар де лос Падрес.

Пътува из Европа и САЩ, докато строяха къщата му. Вярата му в архитекта Боайе му даде възможност в продължение на осем месеца да се посвети на онова, което Флобер бе нарекъл „La plus grande dèbauche“^[1] и което за Алехандро най-напред означаваше непоносими хотели, тежки яденета, обмен на пари, митници, чакане в пътнически агенции, прехвърляния от самолети на влакове и от влакове на таксита, бакшиши, портиери, шофьори; а на втори план, смътно — градски профили и улици, изтръгнати от забравата, парвенютата на Сохо, облечени в стила на Оскар Уайлд, най-оживеното парижко кръстовище „Сен Жермен“, улица „Бонапарт“, улица „Сена“ — от височината на „Chez Lippe“, „Блийкър стрийт“ в съботната нощ, с маскарада на осъвремененото преследване на Дженет — черни евреи, езичници, червенокожи: ревностни привърженици на приковаването веќе векове на въображението върху скалата на Плимут: на заден план, тайнствен, доброволно несъзнателен — изложби, които едвам се виждат между плетени ресни, по два-три филма дневно — Palais de Chaillot, Academy Cinema, The New Yorker, една парижанка, която говореше като героиня на Антониони („Знам, че никога няма да те обикна. Тази година не мога да обичам. Следващата — може би. Тогава ще съм ходила в Малага. Не е сигурно. Да излезем, да повървим. Ако много се отегчаваш, мога и сега да те обичам“), една лондончанка, която говореше като героиня на Д. Х. Лоурънс („Носиш юга между бедрата си, в очите му са Ел Дорадо и черната кръв на жертвеното слънце, което ще оплоди моята гъста мъгла, легни на килима, Алек“), една нийоркчанка, която говореше като героиня на Джек Ричардсън („Не бих стигнала дотам, ако ти ми беше баща, Алекс. Запиши си го. Да направим някакво усилие, за да поддържаме репутацията си. О, това вече не! Не бъди такъв“).

Специална бира, Русокосата красавица, Мексико строи с цимент марка „Анауак“, Демокрация и Социална справедливост: Алехандро премигна иззад черните очила, докато таксито го отвеждаше от летището по широките и безлюдни булеварди в утрото, напоено с дим и миризма на изгорял омлет. Захвърли на пода брезентовия куфар и се завъртя на токове из новата къща, сляпа и бяла, на Оливар де лос Падрес.

Рохас скръсти ръце и загледа с учудване новата палитра: червено, черно, бяло, чисто алуминиево.

— Гледа ли много филми?

Алехандро се почеса по врата, застанал пред бялото платно.

— Раздвижен почерк, разбираш ли? Не като при танца, който е алегорично движение. Не, не, не. Благодарение на киното истинското движение се превръща в изкуство; да отвориш вратата, да ходиш по улицата, да бъркаш с лъжицата в чаша. Това е, Рохас. Природата и майсторството са равнозначни в киното. Тогава не е нужно човек да си блъска главата. Външният свят и светът на произведението на изкуството са еднакви. Излишно е социалното обяснение на изкуството, породено от нуждата да разбереш нещо, щом не разбираш света на произведението, което съзряваш. Край. Стига обяснения: произведението е самата действителност, а не нейният символ, израз или смисъл. Но как, Рохас? Трябва да го намеря.

Адела го потърси:

— Вече знаеш къде да намериш нещата, прекрасна. В хладилника има готови сандвичи с пастет. Ако искаш, пусни плочите, които донесох. Банята е в дъното. Бутилките — зад жалюзите в студиото. Забавлявай се. Аз малко ще поспя.

Загриза си нокътя и с отвращение огледа първата скица на картината:

— Дисциплина, и ще я завърша, Рохас. Знаеш ли какво става? Сега виждам. От шест века използваме очите си, за да рисуваме. Всичко е оптика. Даваш ли си сметка колко всичко е ограничено? Линия, цвят, пластичност, перспектива, полусянка; или геометрия, впечатление, форма, всичко е визуално, като че нямаме други органи. Яд ме е на самия себе си, кълна ти се. Единадесет години ми бяха нужни за това откритие. От Джото до Мондриан всички са отегчителни, всички се опитват да използват очите си: рисуването не е нищо повече от един Ласарильо^[2]. Така е, единствен Едип го разбра, но когато ослепя, нали? Нищо не може да узнае с отворени очи. Сега трябва да пробода очите си, за да почна истински да рисувам.

Лупе отново дойде при него:

— Слушай, Джони Белинда, бъди така добра да дойдеш в кухнята. Така. Какво правиш сутрин? Виж. Повтори всичко. Не ми разправяй, че когато си сама, говориш или си тананикаш? Благословен

да бъде Исус. Хайде, все едно че приготвяш закуската си. Обели портокалите. Много добре. Сега — нещо по-трудно. Направи яйца на очи. Така. Жестоко. Силно впечатление. Господи. Препечи хляба. Там, на скарата. Да е на хубави квадрати. Отвори кутията с брашното, Лупе! Стой. Така. Мълчи, мълчи, мълчи.

Картината се изпълни с нощни светлини: джунгла от обяви над тъмните сгради.

— Вече зная, че нищо не струва, не ме гледай така. Чакай. Първо трябва да скрием това, което ще разголим накрая. След колко време разбраха, че конусите и сферите на Сезан са круши и ябълки? Кога разбраха, че точките на Съора са плаж, а светлините на Моне — жп гара? Вече зная, че не е достатъчно да нарисуваш фабрика, за да внушиш идеята за промишлената динамика. Вече зная, че не е достатъчен този нощен пейзаж с обявите за сапун и бира, почакай, Рохас, моля те, почакай. Най-напред трябва да го предам така, за да мога след това да го изчистя от всичкото това фалшиво обаяние: спомена, времето, рекламността. Трябва да унищожа всичко това. Още отсега се отричам от твърдението, че в живописата има прогрес, макар че добрият ти вкус го нарича „обещание“ или традиция, която ти би назвал „памет“, или пък времето помежду им, за да се превърне една картина в обективна реалност. Отказвам се. Почакай.

Лола отново дойде при него.

— Затваряй си устата. Ако още веднъж кажеш, че не си знаем имената, кълна ти се, ще ти счупя главата. Застани на колене. Целувай ми ръцете. Жалка гумена играчка. Мислиш, че те пускам в къщата си, за да дрънкаш идиотщините си? Вдигни си главата. Погледни ме. Какво искаш? Да правя картини от биографията си, или, което е още по-лошо, от автобиографията си? Мислиш, че можеш да си позволиш лукса да бъдеш моето вдъхновение или душевно състояние? Или пък да разсейваш вгълбението ми? Хайде де! Ти можеш само да ме предпазиш от лудостта или от самоубийството. Спя с теб само за да не остана кастрат или да не отида разтреперан при психиатъра. Спя с теб и с Лупе, и с Адела, за да приключа с вас моята биография и да й попреча да ми досажда в картините. И за да не трябва да започвам отначало. Знаеш ли колко струва да започнеш отново една любов, отново да повтаряш същите думи и да вярваш, че познатите действия са нови? Да се криеш от родители, братя и съпрузи? Не мисля, че ще

си играя на Ван Гог с ухото. Сваляй тези парцали. Хайде. Пази ме от любовта. Ти си тук, защото не ми създаваш проблеми.

Отдръпна се от второто платно с ръце върху устните и блестящ поглед:

— Разбираш ли сега, Рохас? Преди исках да кажа, че при нас има възможност за свято изкуство. Всички мои фигури представляваха тъмната страна, скритата обредна половина, която продължаваше да бъде средство за нашето съвършенство. Вие имахте право: беше Коатликуе в сегашното си царство, Тескатлипока в някоя кръчма, Ксипе Тотек в камион „Затвор — Пантеони“. Не беше истина, Рохас, кълна ти се. Изкуството е свещено само тогава, когато природата е опасна. Нужни са му небе и ад, избор — окончателен, извънземен. Много добре. Тогава земята и човекът се опитват да кощунстват сами със себе си във времето. Много добре. Отивам по-нататък. Нито земята, нито човекът са вече свещени. Това е свято. Това крайно оскверняване. Това, което ви предлагам аз. Не добрите чувства, нито човешкото лице, нито освободената материя, нито светлината, нито чистият ромб. Не. Тук е единственото свято нещо: отрицанието на светостта. Онова, което те ползват.

Алехандро протегна ръце към завършената картина. Съвършено копие на бурканче от нескафе. Стъклено бурканче с капаче и червен етикет, на което пише: „Nestlé café — instantáneo sin cafeína, hecho en Ocotlán, Jal. Marca Reg“.

— Направих каквото можах, каквото пожела Съдбата — усмихна се Рохас.

Една картина си беше само една картина. Най-сетне Алехандро се почувства удобно в къщата на Оливар де лос Падрес. Дълго скита из града, задържайки се по цели часове пред стените, облепени с пропагандни материали на Официалната партия и с образа на нейния кандидат, афиши на мексикански филми, реклами на стоките, изложени в Минимакс. Снабди се със стари хумористични и романтични списания и накова по стените на ателието изрезки, които представляваха историята на мексиканския комикс, от дон Катарино, Чупамирто и Мамерто до семейство Бурон и Fumetti-те на Хосе Г. Крус, като се минаваше през Пепин, Чамако Чико и Суперсабиос. Очакваше нетърпеливо търговските реклами по телевизията, които безцеремонно прекъсваха любимите му филми от 30-те години. А

Богарт, ла Бакол, Ерол Флин, Джоун Крофърд не бяха ли те образци на личното осветяване — жест, облекло, метафизика? Започна да рисува несигурно, с най-простите линии на карикатурите, лицата на Хъмфри и Лорън в *The Big Sleep*^[3] и преди да намери себе си, прочете един след друг романите на Реймънд Чандлър. А пък Адела, Лола и Лупе продължиха да го посещават, точни, както обикновено, кротки, членове на семейството, равнодушни към работата на Алехандро Севиля, макар и удивени от вялата му и замислена съзерцателна поза — почти до фетишизъм — пред някои чорапи за тенис, бутилка газирана вода или обложката на някоя популярна плоча.

— Трябва да излезеш. Погледнал ли си се в огледалото? — Рохас го хвана за раменете и го отведе до една жълта дамаджана с пулке^[4], върху която отражението на Алехандро, повече от всякога, приличаше на изкорубен сатир, който възнамеряваше да черпи девойчетата със сладкиши.

В полумрака на апартаментата чукът на Трини Лопес се извисяваше величествено над двойките, които лице срещу лице, грубо се блъскаха в упражненията на surf^[5]. Алехандро взе един „Куба либре“^[6] и си проби път между вдървените крака, треперещите бедра, капризните ръце и пак се облегна на стената в дъното на салона. Видя как Рохас минава, теглен от жена си. Либертад си повя с ръце пред гърдите и отвори прозорците към улица „Елба“. Гледан от седмия етаж, градът бе като амфитеатър, върху чиято авансцена маските подчертаваха условността на фона, както и собствената си общоприета неестественост. Алехандро видя домакина в разгара на танца, облечен в копринено кимоно. Това бе Варгас, младият театрален режисьор, а стените на стаята побираха, смесвайки ги, всичките тестени образи от дългата кариера на Лоте Ления — от младата, с тъмни кръгове под очите проститутка от „Опера за три гроша“, до едно от скорошните ѝ появявания, редом с агент 007 — старица с вид на лесбийка и с обувки с шпори. Салонът бе светилище и крипта на света на Брехт и Уейл: имаше не само снимки от големите музикални представления в Берлин между двете войни, но и подробности от мебелировката и декорите, които, едва вчера отречени като връх на безвкусицата, днес се завръщаха с цялата слава на носталгията: една фалшива „бел епок“ и продължението ѝ в *Art nouveau*^[7] висеше благодарение на преходния

характер на модерните апартаменти в един кът с плюшени завеси, лампи с висулки и кресла с ресни.

Щом плочата свърши, се появи хубавата червенокоса съпруга на Варгас, с някакви черни дантели и бомбе, а едно момиче с черни коси и сини очи се откъсна от групата на танцуващите и въртейки се, се спря до стената в дъното. Притисна стомаха си с ръце. Алехандро я погледна и продължи да пие. Момичето успокои дишането си, докато се възхищаваше на очарованието, с което жената на Варгас пееше „Alabama song“ сред аплодисментите и смеховете на гостите. Вътрешното безпокойство на Алехандро продължи само миг — докато премести мислено една консервена кутия от ананаси върху профила на момичето, почти скрит от черните коси, дълги и гладки, паднали напред, чак до ъгълчето на устните без червило. Усмиваше се, уморена. Отдалеч поздрави някого и кръстоса ръце на скута си. Алехандро се опита да избегне погледа ѝ и да се върне към кутията от ананас. Момичето се огледа наоколо. Когато откри Алехандро, махна с два пръста, усмихвайки се. Художникът извади кутия цигари и ѝ предложи една Raleigh^[8].

Тя каза:

— Thanks. I'm Joyce.^[9]

Алехандро запали клечка кибрит и я доближи до лицето на Джойс:

— Може ли да ти кажа нещо?

Джойс повдигна очи. Алехандро не пожела да сравни с каквото и да било тези сини очи, а още по-малко — да се върне към спомена за бронзовия юноша, изхвърлен от морето близо до един атически нос, момче със забравено име, но важно, понеже не означаваше нищо, не претендираше да слави някоя победа, нито да жали за нечия смърт, а си беше просто то, изненадано в своята ежедневна красота. Дълги пръсти и тесни бедра. Джойс доближи цигарата до огънчето.

— Мисля, че си най-хубавата жена, която съм виждал.

Джойс вдъхна дима. Не можа да скрие смущението, от което по лицето ѝ изби червенина.

— Онзи е моят съпруг — посочи с цигара. — Дето е клекнал и пее с другите.

— Той никога ли не ти го е казвал?

Джойс погледна втренчено Алехандро:

— Саксонците никога не говорят излишни неща. — Усмихна се. — Затова харесвам латинците. — Сведе очи. — Добре де, ти си първият, който ми го казва.

— Какво правите тук?

— Археолози сме. Тази година ще защитаваме докторат. Станфорд. Тук си правим дисертациите. Вече бяхме в Юкатан, в Паленке и в Ксочикалко. Вдругиден отиваме в Тула.

Джойс смръщи вежди. Алехандро хвана ръката ѝ:

— Не ме разсейвай — сухо каза момичето. — Вече съм преживяла всички необходими приключения. Любовта не е играчка. Говоря ти сериозно. Достатъчно е да можеш да я преживееш с един-единствен мъж. Сдържана, прикрита, странна е и не се излага на показ. Не я искам голямата латинска страст.

— Джойс, не обичам пролозите. Можеш ли още сега да излезеш с мен?

— Трябва да си отида с мъжа си. Утре в дванайсет ще те чакам във Филиала на Нашънъл Сити Банк.

Отиде си, обвита в тънката лилава материя, деколтирана, висока, полюляваща се и сериозна. Всички изръкопляскаха и някой сложи плоча с боса — нова. Алехандро бавно слезе по стълбите. В единайсет часа асансьорът беше спрял.

Малко след дванайсет влезе в сградата с барокова фасада и в модерния интериор я потърси между дървените паравани и кожените столове. Седеше срещу някакъв чиновник. На главата си имаше забрадка и носеше черни очила. Без грим се виждаха луничките ѝ. Той се доближи и си подадоха ръце.

— Обменям месечната ни стипендия. Ей сега ще се освободя.

Взе парите и стана. Обути със сандали изглеждаше много пониска и носеше пазарска чанта с няколко консерви и една кукла на кон, оплетена от палмови листа.

— За сина ми е — усмихна се тя, когато излязоха на обляната със светлина „Исабела ла Католика“. — Страшно обича мексиканските играчки.

— Спрял съм на паркинга — рече Алехандро.

Хвана я за лакътя и пресякоха улицата.

— Трябва да мина през „Екселсиор“, да оставя една обява — каза Джойс, докато опелът бавно напредваше по „5 май“, следен от

любопитните продавачи на лотарийни билети.

— Има ли време да пием кафе? — Алехандро си свали черните очила и стисна ръцете на Джойс.

— Нека най-напред да дам обявата. Нужна ни е бавачка за детето. — Джойс също стисна ръката на Алехандро. Алехандро поднесе ръката на Джойс към устните си. Клаксоните побесняха. Двамата се спогледаха със смях и опелът отново потегли.

— Вече ми казаха кой си. Много ми харесват нещата ти. Всички говорят, че в съвременния свят само те напомнят за изкуството на туземците. Обаче зная, че ти ми хареса още преди това.

— Джойс, много ми харесваш. Кълна ти се. Виж какво става с мен. Докосвам те и полудявам.

— Не. Моля те. Редакцията е наблизко. Ще дойдеш ли с мен?

— Виж какво, ще паркирам и ще те чакам във Френската книжарница. После ще пием кафе наблизко.

— Окей.

Джойс слезе и изтича към редакцията на вестника. Алехандро влезе в паркинга и веднага отиде до книжарницата, една пресечка по-нататък.

— Добър ден — му каза Лизет. — Вашите книги пристигнаха.

Застана до един рафт, извади книгите и Алехандро прелисти гравюрите на Делони и си каза, че всичко бе светлина, без вещи — крайт на Рембранд. Погледна часовника си. Разходи погледа си из душната книжарница с високи рафтове и стълбички на колела, с умело поставени пепелници и букет лилии върху кръглата маса в средата. С книгите под мишница отиде на касата да плати.

Излезе от книжарницата на Пасео де ла Реформа.

Спря се за миг, веднага тръгна бързо към паркинга, плати и се качи в опела. Тръгна по страничната улица и зави надясно по „Букарели“.

Новата изложба на Алехандро бе открита миналата седмица и бе истински скандал. Обвиниха го, че е отрекъл сам себе си, че е обърнал гръб на страната и безсрамно плагиатства поп — изкуството.

Рохас току-що завърши една статия в защита на Севиля. Нарича се „Кошунство с нищото“. Адела, Лола и Лупе изчезнаха. Изложбата обедини разни нови жени, които днес си разпределят дните от седмицата в къщата на Оливар де лос Падрес. Всички казват, че добър

или лош като художник, Алехандро е щастлив и непоправим Дон Жуан. Наскоро му напомних, че вече бе навършил трийсет и три години и трябва да помисли някой ден да се ожени, Алехандро само ме погледна тъжно.

---

[1] Най-големият разврат (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Образът на хитреца от класическия испански роман. — Б.пр.

↑

[3] Голямото спане (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Алкохолно мексиканско питие. — Б.пр. ↑

[5] Вид танц (англ.). — Б.пр. ↑

[6] Вид коктейл. — Б.пр. ↑

[7] Букв. „Ново изкуство“ (фр.) — модерно течение в съвременната френска живопис. — Б.пр. ↑

[8] Марка американски цигари. — Б.пр. ↑

[9] Благодаря, казвам се Джойс (англ.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.